

EL MEU NÒVIO

Em porta a la neu,
m'ensenya les valls,
i el nom de les flors
que hi ha tot l'any.

M'abraça en un cim,
estira la mà,
i veus aquell núvol,
que és tan blanc?

Quan veu que es fa fosc
m'agafa d'un braç
i a casa hi ha un foc
quan hi arribem.

Prepara el sopar,
i no puc fer res,
descanso una mica,
va sisplau.

Ja t'he dit que estic mig malalta
i a tu va i t'agafa per 'nar a la neu?
Però si és una sorpresa, que sigui bona.
Això, com a sorpresa, no m'agrada.

Veig que es tracta de caminar,
ja veig que del que es tracta és de fer el cim.
Aquestes valls són simples, no és res de nou.
I les floretes seques, no m'agraden.

Em porta a la mar
perquè es mariner,
i agafa el vaixell
i ho fa molt bé.

M'ensenya a pescar,
que jo no en sé gens,
i em tapa amb la manta
si fa fred.

Quan veu que es fa fosc
em porta a un racó
per veure la posta
entre els turons.

Al cap de no res
ja cuina el sopar,
i mengem millor

que a un restaurant.

Com que barco? Un altre cop?
Que pesat amb el barco. Un altre cop?
Si ara ja som aquí, clar, on vols que anem?
Però és que aquesta idea no m'agrada.

Pesca, pesca, els calamars,
però després te'ls quedés, que fan pudor.
I què és aquesta posta?
Amb tanta llum...
Aquesta, com a posta, no m'agrada.

És que és tan bon noi,
i m'estima tant,
i l'estimo tant, tant
tant, taran.

El nòvio ideal,
i guapo com cal.
I m'estimo tant, tant,
tant, taran.

És que és tan atent,
i m'estimo tant,
i m'estimo tant, tant,
tant, taran.

I m'estimo tant,
que m'estimo tant...

Vendrell, Genís. "El meu nòvio" .